

Rejtély és megoldása

Hosszú ideig sehogy sem értettem, miért stúdiószínpadon mutatták be, annyi évi várakozás után, Csurka István „Ki lesz a bálányá?”-ját. A kérdésre akkor kaptam meg a választ, amikor megnéztem az előadást.

A darab egy kártyacsatás éjszakát elevenít meg. A fiúk pókereznek, a nézők körülülük őket. Figyelik a lapjást, a pénz körforgalmát, kibiceknek érezhetik magukat, potom harminc forintért, és még az sem fenyegeti őket, hogy az állandóan megszorult játékosok hozzájuk folyamodnak kölcsönért. Így hát a kibicség összes előnyei biztosítva vannak, e státusz hátrányai nélkül.

Sovány, sápadt öregúr ült velem szemben, az első sorban. Feszülten figyelte a játékot, az osztásoknál kissé előredőlt, egyetlen szó, egyetlen gyanús mozdulat sem kerülte el a figyelmét. Amikor a játékosok fegyelmetlenül elkalandoztak a témától, politikai, erkölcsi és egyéb vitákba bocsátkoztak, az öregúr arcára ingerült türelmetlenség ült ki. „Játszunk vagy hazamegyünk?” — kérdezte szemrehányó pillantása.

Az első felvonás kártyatörténeti unikummal fejeződik be: ász pókert győz le a rojál flöss. Inke László hanyag eleganciával teríti le a diadalmas öt lapot — nyilvánvaló, hogy krónikába illő tettet hajtott végre. Mihelyt kigyulladt a szünetet jelző lámpa, az öregúr korát meghazudtoló fürgeséggel az asztalnál termett, elővette okulárját, és közvetlen közlő vizsgáta felül a győztes és vesztes lapot. Szerencsére nem forgott fenn csalás esete. Lehetséges volna-e ilyen társadalmi ellenőrzés, ha a darabot rendes nagy színpadon játszanák?

EÖRSI ISTVÁN